

רוסטו הנער

אלטאי

רחוק, רחוק, שם איפה שהשמיים נפגשים עם האדמה, לרגלי ההר הכחול, על חוף אגם החלב, חי נער. הוא היה בגודל של גדי קטן. משני עורות סנאים הכין לעצמו כובע, מפרוותו של עז בר תפר לעצמו נעליים רכות. פניו היו עגולים כמו הירח, והוא מעולם לא בכה.

הוא הבין היטב את לשונן של החיות, והקשיב יפה לדבורים וחרגולים. מדי פעם הוא זמזם בעצמו או צפצף כמו ציפור או צלצל כמו מעיין. ואם נשף הנער בגבעול יבש, הגבעול שר, אם נגע באצבע בקורי העכביש, הקורים צלצלו. ויום אחד ליד אגם החלב עבר החאן אק-לאאן על

סוסו הלבן. הוא שמע צלצול עדין.

"זו לא ציפור ששרה ולא מעיין שמצלצל" חשב. הוא התכופף מעל הסוס, הזיז בידיו את השיחים וראה את הנער בעל פנים עגולים. הנער ישב על הארץ, נשף בגבעול יבש והגבעול שר כמו חליל זהב.

"מה שמך, נערי?"

"שמי רוסטו-המאושר."

"מי הוא אביך, איפה אמך? מי מאכיל, מי משקה אתך?"

"אבא שלי - ההר הכחול, אמא שלי - אגם החלב." "האם תרצה להיות לי לבן אהוב, רוסטו? אתפור לך מעיל צובלים, אתן לך סיח צייתן, תקבל חליל כסוף. תעלה, נערי, על הסוס שלי, חבק אותי חזק מאחור ונרכב מהר יותר מהרוח לאוהל הלבן שלי."

רוסטו קפץ על הסוס, חיבק חזק את החאן
אק-קאן והם רכבו מהר יותר מרוח.
היו לו, לחאן, שני ילדים. בן קיז-קיצינק ובת
קארה-צאץ. הילדים שמעו דפיקות הפרסות של
הסוס, רצו לפגוש את אבא, החזיקו ארכופים, עזרו
להוריד את האוכף.
"מה הבאת לנו, אבא?"
חאן אק-קאן לקח את רוסטו בצווארוננו, העמיד
אותו לפני ילדיו:
"הנה איזו מתנה הבאתי לכם! תנו לו את חליל
הכסף שלי והוא ינגן לכם שירים ביום ובלילה."
אך רוסטו לא רצה לנגן בחליל הכסף. הוא נעלב
ולא יכול היה להגיד מילה.
"מה? אינך רוצה לשעשע את ילדיי?" התרגז החאן
"אם אתה סרבן כזה, לך לרעות עדרים שלי!"

ומאז, ביום בלי מנוחה ובלילה בלי שינה, עבר
רוסטו ממרעה למרעה, חיפש את השטחים שבהם
העשב מתוק יותר, איפה שהמים נקיים יותר. בקיץ
צרבה אותו השמש, בחורף הוא קפא עד העצם.
הנעליים הרכות שלו התפרקו, המעיל הקל שלו
נדבק לגופו, דמעות הופיעו בעיניו.
לא היה מי שינגב לו את הדמעות, לא היה מי
שיבכה יחד אתו.
ויום אחד נעל שלו נתקלה בשורש יבש, הוא מעד
ונפל עם פניו בעשב. מרוב חולשתו לא יכול היה
לקום. הוא שכב ואז שמע מה מזמזמות הדבורים,
על מה משוחחות הנמלים.
"כשהנער הזה חי לרגלי ההר הכחול, הוא לא ידע
לבכות!"
"למה הוא עכשיו בוכה כל כך מרות?"

"רגליים כואבות לו, ידיים שלו התעייפו."
"כן, קשה לו ללכת אחרי העדר ביום ובלילה."
"ואילו רק היה אומר, כמו שחגלה האם מדברת
לאפרוחיה: 'פופ!', גם הפרות, כמו האפרוחים, היו
נעצרות ושוכבות בלי שיוכלו לזוז."
"ואילו היה קורא, כמו החגלה 'טאפ-אשלאפ!'
הפרות היו מתחילות רקוד אתו באחו."
"פופ!" קרא רוסטו בשפת חגלות.
הפרות נשכבו מיד.
"טאפ-אשלאפ!"
הפרות קמו מהעשב והתחילו לרקוד.
עכשיו הנער נעשה שוב שמח. הוא ישב על חוף
האגם וצייץ, שיחק עם סנוניות החוף. והפרות שרו
שירים ורקדו באחו.
לחאן אק-קאאן נודע על המשחקים האלה. הוא

החוויר ונהם כמו רעם:

"אינך רוצה לרעות פרות? אז תחבוץ חמאה."

העמידו את הנער ליד מחבצה מלאה חלב, נתנו לו ידית ביד ואמרו לסובב אותה יום ולילה. ידיו לא ידעו יותר מנוחה, את עיניו הוא לא העז לעצום לרגע.

משפחת החאן, האורחים, המשרתים, כולם אכלו פיתות בחמאה, ולנער רוסטו אפילו פיתה יבשה לא נתנו.

"אתה רוצה לאכול? – אז נגן בחליל הכסף!" צחקה

קארא-צאץ "הנה פיתה והנה חליל הכסף."

"זה אני שהבאתי את החליל!" קרא לאז-קשיניק.

"לא, זו אני!" צעקה הילדה ותפסה את אחיה

בשערות.

הילד הרים יד ורצה לתת מכה לאחותו, אבל רוסטו

אמר:

"פופ!"

יד הילדה נדבקה מיד לשערות האח, וידו של הילד לכתף אחותו.

"מה קרה לכם, ילדים שלי?" שאלה האם והיא חיבקה אותם.

"פופ!" לחש בשקט רוסטו ואשת החאן נדבקה לילדיה.

החאן בא הביתה:

"מה קרה? למה כולם בוכים ואתה, רוסטו הנבזה,

רק צוחק? ענה, מה קרה לאשתי? מה קרה

לילדים שלי? לא תענה, הנה הסכין שלי, אוריד לך

את ראשך. הנה החנית שלי - אתקע אותה ללברך!"

"פופ!"

והחאן נשאר עומד עם סכין ביד אחת, עם חנית

ביד שנייה.

והנער רוסטו עזב את ידיה, בעט במחבצה
הגדולה, הרים את הגבעול שלו, נשף בו ושר כמו
ציפור המתעופפת בשמיים.

החאן שמע את השיר והתחיל לרעוד כמו עכבר,
אשתו נאנחה כמו צפרדע גדולה והילדים בכו
בשקט. הנער ריחם עליהם, הרים את ידו הימנית:
"טאפ-אאשלאפ!" קרא.

ואז החאן, אשתו ושני הילדים שלהם, כל הארבעה
התחילו למחות כפיים, לרקוע ברגליים, רקדו ועזבו
את האוהל הלבן הגדול.

ורוסטו המאושר עלה על הבמה הזהובה של
החאן. פעם אחד התחלק, אחר כך הסתובב,
התרגז על עצמו, אמר לעצמו "פופ!" ונדבק לבמה
הזהובה.

הוא שר את השירים המאושרים שלו, מנגן על גבעולי הפרחים כמו על חלילים, באצבעות נוגע בקורי העכביש והקורים מחזירים לו צלצול שקט. את השירים, הציוצים, הצלצולים יכול לשמוע כל מי שיגיע לאותו המקום, לאותו הגבול, שבו נפגשים השמיים עם האדמה.

ישב שם, ישב דקות אחדות, הסתכל סביבו - הבד הלבן של אוהל החאן נשען על עמודים חזקים. את השמיים אפשר היה לראות רק דרך פתח העשן שלמעלה - רק חתיכה קטנה כחולה, לא גדולה מכף היד. מחנק נעשה לנער באוהל של החאן, על הבמה הזהובה.

"טאפ-אאשלאפ!" אמר.

הבמה נרעדה והנער קפץ! הוא קפץ גבוה כאילו עף על כנפיים, ודרך פתח העשן עף מהאוהל. עשה כמה הפוכים באוויר, נפל על הרגליים ורץ אל ההר הכחול, אל אגם החלב. הגיע לשם, בכף ידו שאב חלב, לגם לגימה אחת ועוד אחת, חייך והתחיל לבנות אוהל על ההר הכחול. שם הוא חי עוד היום.